

РЕШЕНИЕ

№ 258

гр. Варна, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Петър Митев

Членове: Марин Цв. Атанасов
Деян Ив. Денев

при участието на секретаря Галя Ст. Иванова
в присъствието на прокурора Ивелина Кирилова Бухлева-Ван Каутер (ОП-Варна)
като разгледа докладваното от Петър Митев Въззивно частно наказателно дело № 20213100601312 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.163 от Закона за здравето.

Образувано е по въззивна жалба на Д. П. Ш., чрез процесуалният му представител – адв. Д. от ВАК против решение № № 895 на ВРС от 17.11.2021 г. постановено по ЧНД № 4012/ 2021г. с което е постановено задължителното му настаняване и стационарно лечение в лечебно заведение за психиатрична помощ – ДПБ – Карвуна, на основание чл.162 ал.1 от ЗЗ за срок от два месеца.

В съдебно заседание процесуален представител на Д.Ш. моли да бъде уважена депозираната жалба и да бъде отменено решението на ВРС. Счита, че първоинстанционния съд не е преценил правилно събраните по делото доказателства. Твърди, че не е налице социалния критерии.

Представителят на ВОП намира решение за правилно и законосъобразно. Счита, че са налице предпоставките на чл.155 от ЗЗ. Навежда доводи за неоснователност на жалбата и моли решението на ВРС да бъде потвърдено.

Жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява.

Настоящият въззивен състав на ВОС, на основание чл. 165 ал.1 от ЗЗ вр. чл. 313 от

НПК след като извърши проверка правилността на съдебния акт взе предвид жалбата, както и становищата на страните, констатира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения 7 – дневен срок от процесуално легитимирана страна.

Разгледана по същество се преценява като неоснователна по следните съображения:

От фактическа страна по делото е установено, че Д. П. Ш. употребявал ПАВ – марихуана, хероин и синтетични вещества, но не е бил лекуван в психиатрична болница и не е търсил специализирана психиатрична помощ. Нямам ЧМТ и припадъци. Живее в едно домакинство със съпругата си Здравка и детето им на 9 години и половина.

Поради тежкото си агресивно и конфликтно поведение и употреба на ПАВ напуснал домът си и от няколко месеца и бил без постоянно местоживееене.

Бил задържан за притежание на наркотични вещества два пъти. Не бил критичен към употребата на ПАВ като отказвал да приема медикаменти.

Близките му отчели тежка промяна в психичното му състояние от около две години. Станал подозрителен не се разбирал с близките си като непрекъснато се карал с тях, бил агресивен и залагал вещи от дома си, просил пари за съществуване от роднини. Теглил бързи кредити, които не погасявал. Бил опасен за своето здраве и за околните. Заплашвал брат си – св.М. Ш., че ще го удуши, често обиждал близките си с неприлични изрази, отказал да посети психиатър да проведе лечение. Управлявал МПС след употреба на наркотици и участвал в две ПТП. Според брат си - св.Б.Г., започнал да употребява „кристали“ амфетамини-метамфетамини и епизодично марихуана. В последните месеци употребявал ПАВ, предимно на смъркане. Родителите му, брат му и братовчеда му сезирали прокуратурата за оказване на съдействие за принудителни и ефективни мерки за неговото лечение.

Според изготвената по делото съдебно-психиатричната експертиза Д.Ш. страда от Психични поведенчески разстройства дължащи се на комбинирана употреба на синтетични ПАВ и др. психоактивни вещества. Към момента на освидетелстването бил некритичен към заболяването си. Съотнесено към разпоредбата на чл.146 ал.1 т.1 от ЗЗ заболяването му предполага наличието на медицинския критерий за постановяване на задължително лечение.

Заклучението, установява, че към настоящия момент безусловно е налице медицинския критерий за приложението на чл.155 от ЗЗ, тъй като Ш. страда от психичното заболяване. Освидетелстваният не може да изразява информирано съгласие за лечение.

В случая може да се направи категоричния извод, че Д. П. Ш. с поведението си представлява опасност както за собственото си здраве, така и за околните, т. е. определено попълва критерия съобразно разпоредбата на чл. 155 от ЗЗ.

Наред с това се установява и наличието на социален критерий за постановяване на принудителна форма на лечение. Същият отказва категорично провеждането на доброволно лечение, а видно от показанията на разпитаните свидетели поведението му е опасно както за

него, така и за съседите и членовете на семейството му. Предвид това и състава на настоящия съд споделя правния извод на първата инстанция.

Налице са както медицинските, така и социалните критерии за настаняване на Ш. в специализирано болнично заведение.

Вещото лице прави предложение да бъде настанен за срок от два месеца на задължително лечение в ДБП с.Карвуна.

В случая са налице материалноправните предпоставки за настаняване на лицето на задължително лечение.

Доколкото същото не е критично към психичните си проблеми и отказва доброволно лечение, то естествено формата на лечение следва да е стационарна.

При определяне лечебното заведение, срока на настаняването, формата на лечение и лице за информирано съгласие, поради липса на способност за изразяване такова от лицето първоинстанционният съд изцяло се е съобразил със становището на вещото лице и доказателствата по делото, а и доколкото брата и родителите на освидетелстваният се явяват заинтересовани лица, тъй като по тяхна инициатива е започнато производството.

В този смисъл атакуваното решение на ВРС се явява правилно и законосъобразно.

Предвид изложеното, и като намира че са налице основания за пълното потвърждаване на атакуваното решение, на основание чл.163 ал.1 от 33 въззивния състав на ВРС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло **решение** № 895 от 17.11.2021г. постановено по **ЧНД № 4012/2021г.** на Варненски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на контрол.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____